

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/25/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512010114
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2512010114.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Daniely Šramelovej a Vladimíra Vlčka, v trestnej veci proti obžalovanému M. T. a spol., pre zločin zabitia podľa § 147 odsek 1, odsek 2 písm.a/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/, § 127 odsek 3 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného M. T. a obžalovaného H. U. proti rozsudku Okresného súdu v Piešťanoch zo dňa 13.02.2013 sp. zn. 2T/19/2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.05.2013 takto

r o z h o d o l :

I/

Podľa § 321 odsek 1 písm.d/, odsek 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok ohľadom obžalovaného H. U. vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný H. U., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom E.,
W. č. XXX/XX, t.č. vo väzbe v ÚVV Leopoldov,

o d s u d z u j e :

Podľa § 147 odsek 2 Trestného zákona, § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 (trinásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 2 písm.a/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II/

Podľa § 321 odsek 1 písm.d/, odsek 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok ohľadom obžalovaného M. T. vo výroku o vine a treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec sa vracia okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu v Piešťanoch bol obžalovaný M. T. uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 písm.b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/ Trestného zákona a § 127 odsek 3 Trestného zákona, ako i z prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm.a/ odsek 2 písm.c/ Trestného zákona a obžalovaný H. U. zo zločinu zabitia § 147 odsek 1, odsek 2 písm.a/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/, § 127 odsek 3 Trestného zákona ako i prečinu výtržníctva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm.a/, odsek 2 písm.c/ Trestného zákona, ktorých sa mali dopustiť na skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase asi od 23.45 hod. dňa 21.08.2011 do 00.15 hod. dňa 22.08.2011 v obci E. na ulici R., potom ako odišli z areálu amfiteátru, kde sa konali miestne oslavy pod názvom „Cibuľové hody“, bezdôvodne, fyzicky napadli poškodeného I. H., nar. XX.XX.XXXX, s úmyslom mu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví tým spôsobom, že v prítomnosti skupiny osôb P. H., nar. XX.XX.XXXX, E. R., nar. XX.XX.XXXX a E. T., nar. XX.XX.XXXX, najprv M. T. pribehol k I. H. a spredu ho udrel rukou zovretou v päšť do oblasti krku a ramena, v dôsledku čoho poškodený spadol na asfaltovú cestu, avšak po chvíli sa postavil, načo ho vzápätí fyzicky napadol H. U., ktorý sa rozbehol proti poškodenému a tohto rukou zovretou v päšť udrel do oblasti hlavy, v dôsledku čoho I. H. opätovne spadol na asfaltovú cestu, kde H. U. v útoku pokračoval tým spôsobom, že poškodeného rukami zovretými v päšť opakovane udieral do oblasti hlavy, trupu, nôh a rúk, pričom ho do týchto oblastí aj kopal, následne od tohto útoku upustil a spolu z miesta utiekli, nakoľko videli prichádzať motorové vozidlo, čím uvedeným konaním spôsobili poškodenému I. H. ťažké zranenia ako zlomeniny klenby a spodiny lebečnej, zlomeninu hornej čeľuste, krvný výron pod tvrdú a mäkkú plenu mozgu, krvácanie do tkaniva mozgu, odreniny čelovej časti hlavy a krvný výron do pokrývok lebečných, podliatiny slizničnej plochy úst, odreniny a podliatiny viečok pravého oka, krvný výron do svalstva brušnej steny a bedrových svalov, odreniny a podliatiny ľavého lakťa a predlaktia a odreniny na oboch kolenách, ktoré následne viedli k hlbokému bezvedomiu poškodeného a tieto si vyžiadali jeho bezprostrednú hospitalizáciu, pričom poškodený I. H. na následky týchto zranení dňa XX.XX.XXXX vo Fakultnej nemocnici Trnava zomrel.

Za to súd obžalovanému M. T. podľa § 155 odsek 2 Trestného zákona, § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov nepodmienečne.

Obžalovanému H. U. podľa § 147 odsek 2 Trestného zákona, § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 (trinásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona súd oboch obžalovaných pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku súd poškodenú I. H. s nárokom na náhradu škody odkázal vo veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obaja obžalovaní prostredníctvom svojich obhajcov.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného M. T. tento sa svojim odvolaním domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a jeho konečného oslobodenia z uvedeného skutku nakoľko má za to, že svojim konaním nenaplnil zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 písm.b/ Trestného zákona. V rozsiahlych dôvodoch odvolania poukazuje na dôkaznú situáciu z ktorej jednoznačne vyplynulo, že skutok v danom prípade mal dve fázy, pričom v prvej fáze poškodeného napadol on a to tak, že ho drgol do ramena a poškodený spadol na zem, avšak následne sa postavil, vymočil sa, išiel ďalej, pričom on už v ďalšom útoku nepokračoval a v zmysle záverov znaleckého posudku podaného ústavom, je nepochybné, že jeho konaním mohlo vzniknúť jedno poranenie a to napríklad krvný výron na vonkajšej ploche pravého ramena, ktoré poranenie nemohlo ohroziť alebo zmeniť vedomie poškodeného alebo jeho základné funkcie, pričom znalci jednoznačne vylúčili možnosť vzniku závažných poranení poškodeného jeho útokom. Z výsledkov vykonaného znaleckého dokazovania je teda zrejmé, že žiadne zo zranení, ktoré mohlo byť spôsobené jeho konaním, nemožno považovať za ťažkú ujmu na zdraví podľa § 123 odsek 3 alebo § 123 odsek 4 Trestného zákona. Rovnako má za to, že svojim konaním nenaplnil ani subjektívnu stránku zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 písm.b/ Trestného zákona. Nemal totižto žiaden úmysel poškodenému

spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví a nebol si ani vedomý toho, že by jeho konaním takáto ujma na zdraví mohla vzniknúť.

Má za to, že okresný súd pokiaľ odôvodňoval úmysel poškodenému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví tým, že sa mal skutku dopustiť za vyhrotenej situácie potom, ako spáchali so spoluobžalovaným U. rasovo motivovaný trestný čin skupine osôb spolu s osobami mladšími ako 18 rokov, ako i tým, že nezabránil konaniu U. a neodradil ho od ďalšieho útoku, je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Poukázal predovšetkým na výpoveď svedka E. R., ktorý vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdil skutočnosť, že sa pokúsil zabrániť útoku obžalovaného U. na poškodeného a odradiť ho od tohto útoku. Na základe týchto skutočností preto navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a žiadal, aby bol podľa § 285 písm.c/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora z tohto skutku.

Odvolyvanie obžalovaného H. U. smeruje proti výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. V dôvodoch odvolania obžalovaný poukázal predovšetkým na to, že okresný súd pri ukladaní trestu ale i pri zaraďovaní jeho osoby do nápravnovúchovej skupiny nezohľadnil všetky rozhodujúce skutočnosti potrebné pre takéto rozhodnutie. Poukázal na to, že okresný súd nezohľadnil dve poľahčujúce okolnosti, ktoré v predmetnej veci jednoznačne sú a to okolnosť, že sa k trestnej činnosti doznal a túto oľutoval ako i na to že doposiaľ nebol súdne trestaný, ktoré skutočnosti však okresný súd pri výmere trestu žiadnym spôsobom nezohľadnil. Postupoval v danom prípade v zmysle asperačnej zásady, čo považuje za porušenie zákona. Rovnako poukázal na to, že výrok o spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody je nesprávny a odporuje základným zásadám trestného konania. Má za to, že ustanovenie § 48 odsek 4 Trestného zákona presne špecifikuje kedy nemožno páchatel'a zaradiť do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, pričom logickým výkladom možno dospieť k záveru, že ak nebol obžalovanému uložený trest na doživotie alebo ak páchatel'ovi obzvlášť závažného zločinu nebol uložený trest prevyšujúci 15 rokov, možno aj páchatel'a obzvlášť závažného zločinu zaradiť do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia tak že argumentácia súdu o zaradení obžalovaného na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia nie je akceptovateľná. Sú totiž naplnené dve skutočnosti ktorými sú práve spáchanie obzvlášť závažného zločinu ako aj vysoká miera narušenia páchatel'a, ktoré sú nevyhnutným predpokladom preto, aby páchatel' mohol byť zaradený na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Pokiaľ ide o prvú skutočnosť je potrebné poukázať na to, že v danom prípade jeho konanie nebolo posudzované ako obzvlášť závažný zločin ale len ako zločin, kde dolná hranica trestnej sadzby je stanovená na 9 rokov, na ktorú skutočnosť okresný súd neprihliadal a rovnako z obsahu spisu ani z výsledkov vykonaného dokazovania nevyplýva, že by bola u neho vysoká miera narušenia, ktorou skutočnosťou sa však okresný súd ani nezapodieval. V tejto súvislosti poukázal tiež na to, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, riadne si plnil svoje pracovné povinnosti voči svojim zamestnávateľom, bol bez prerušenia neustále zamestnaný, živil sa výlučne svojou prácou, staral sa o svoju rodinu a to v prvom rade o svoju sestru, ktorá je matkou dvoch maloletých detí na ktoré otec neprispieva na výživné a nejaví o ne žiadny záujem a rovnako poukázal i na to, že doposiaľ nebol súdne trestaný.

V ďalšej časti odvolania poukazuje na to, že nemal úmysel obžalovanému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví a rovnako poukazuje i na to, že skutok nebol spáchaný v príčinnej súvislosti s vekom poškodeného nakoľko o veku poškodeného nemal žiadnu vedomosť, pretože skutok sa odohral v nočných hodinách.

Zástupkyňa krajského prokurátora navrhla odvolania oboch obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko rozsudok okresného súdu považovala vo všetkých jeho výrokoch za správny a zákonný.

Krajský súd, na podklade podaných odvolaní, v zmysle § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a tak dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného M. T. je plne opodstatnené, zatiaľ čo odvolanie obžalovaného H. U. je čiastočne dôvodné.

Podľa § 2 odsek 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj

okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, ak v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Podľa § 321 odsek 1 písm. d/ Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona kto inému úmyselne spôsobí ťažkú ujmu na zdraví potrestá sa odňatím slobody na 4 roky až 10 rokov.

Podľa § 155 odsek 2 písm.b/ Trestného zákona odňatím slobody na 5 rokov až 12 rokov sa páchatel potrestá ak spáchaný čin uvedený v odseku 1 na chránenej osobe.

Podľa § 48 odsek 2 písm.a/ Trestného zákona súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia ak v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchatel'a aj vtedy, ak bol v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatel'a, ktoré mu bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktoré mu bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci 15 rokov. Je nepochybné, že okresný súd vyššie uvedené ustanoveniami Trestného zákona dôsledne nerešpektoval.

V prvom rade je potrebné uviesť, že predmetnou vecou sa už zaoberal krajský súd v dôsledku odvolaní oboch obžalovaných, kedy svojim rozhodnutím zo dňa 11.09.2012 pod sp.zn. 3To/70/2012 zrušil podľa § 321 odsek 1 písm.b/, písm.c/, odsek 2 Trestného poriadku rozsudok Okresného súdu v Piešťanoch zo dňa 14.05.2012 sp.zn. 2T/19/2012 a to vo výroku o vine a právnej kvalifikácii v bode 2/ (súčasne prejednávaného skutku), týkajúcej sa zločinu zabitia podľa § 147 odsek 1, odsek 2 písm.a/ Trestného zákona a vo výroku o treste. Súčasne podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V dôvodoch napadnutého uznesenia krajský súd poukázal na to, že z výsledkov vykonaného dokazovania bolo nepochybné preukázané, že smrť poškodeného je nebalostným následkom konania oboch obžalovaných a za daného stavu preto neprichádzalo do úvahy posúdiť konanie oboch obžalovaných ako zločin zabitia vo forme spolupáchatel'stva podľa § 20 k § 147 odsek 1, odsek 2 písm.a/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/ a § 127 odsek 3 Trestného zákona a preto uložil okresnému súdu, aby tento zavinenie vo vzťahu k ťažšiemu následku skúmal u každého zo spolupáchatel'ov osobitne. Za tým účelom nariadil okresnému súdu pribrať do konania Ústav z odboru zdravotníctva, nakoľko znalec z odboru zdravotníctva svojim znaleckým posudkom ale i svojou výpoveďou na hlavnom pojednávaní nedokázal špecifikovať, ktorým útokom, ktorého obžalovaného, ktoré zranenia v danom prípade boli prvotné a ktoré svojim rozsahom spôsobili závažnejší následok smrť poškodeného. Okresný súd na základe rozhodnutia krajského súdu doplnil dokazovanie v naznačenom smere, pribral do konania znaleckú organizáciu Forensic.sk, Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o, Bratislava, z odboru zdravotníctva a farmácii zapísaných v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR, za účelom podania znaleckého posudku, úlohou ktorého bolo ustáliť, ktorým útokom, ktorého obžalovaného, a ktoré zranenia v danom prípade vznikli ako prvotné a ktoré svojim charakterom spôsobili závažnejší následok teda smrť poškodeného H..

Na základe požiadavky okresného súdu znalci vypracovali znalecký posudok, ktorý predniesol na hlavnom pojednávaní znalec MUDr. F. E., PhD. Zo záverov znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že najvýznamnejšími poraneniami, ktoré poškodený utrpel a ktoré v konečnom dôsledku viedli prostredníctvom očakávaných medicínskych komplikácií, k smrti I. H. boli rozsiahle poranenia hlavy - lebečného a tvárového skeletu a mozgu. Poranenia hlavy by mohli zodpovedať jednak pádovému či

nárazovému mechanizmu vzniku a to tak, že poškodený by za daného predpokladu musel padať hlavou smerom dopredu a mierne bočne vpravo s dopadom na čelovú či čelovo spánkovú oblasť hlavy vpravo, a so vznikom krvácania pod tvrdú a mäkkú plenu mozgu vpravo. Je viac pravdepodobný mechanizmus silného kopnutia do čelovej oblasti hlavy vpravo, so vznikom vyššie uvedených poranení.

Mechanizmu opakovaných kopancov do hlavy zodpovedá aj nález odreniny nad ľavým obočím a v spánkovej oblasti hlavy vľavo, ako aj zlomenina lícnej kosti pravo. Modelový priebeh skutku vyplývajúci z výsledkov dokazovania spočívajúci v tom, že dvaja páchatelia útočia proti poškodenému tak, že prvý páchatel ho v prvej fáze udrie v polohe stojmo, poškodený padá na zem, stáva zo zeme, veľmi pravdepodobne sa pohybuje. Následne v druhej fáze útoku je poškodený napadnutý druhým páchatelom a to bližšie neurčenými údermi päšťou, padá na zem a na zemi má byť opakovane udieraný päšťou, tiež kopaný do hlavy a iných častí tela. Konaním prvého páchatelia v poradí mohlo vzniknúť jedno poranenie a to napríklad krvný výron na vonkajšej ploche pravého ramena, čo by zodpovedali výpovedi svedkov a to konkrétne M. T. ml., ako i samotného obžalovaného T.. Podľa týchto dôkazov tento mal poškodeného udrieť len raz a to do ramena či krku. Úder nie je možné ani potvrdiť ani vyvrátiť, pretože v oblasti krku neboli pri pitve zistené žiadne stopy násilia. Silný úder do oblasti krku s poškodením anatomických štruktúr krčnej oblasti je možné vylúčiť.

Po udere poškodený mohol spadnúť na povrch vozovky a je možné pripustiť, že sa aj mohol postaviť, pretože by nešlo o poranenie, ktoré by mohlo ohroziť či zmeniť vedomie poškodeného, či jeho základné životné funkcie.

V druhej fáze útoku konaním druhého páchatelia v poradí mohli potom vzniknúť všetky ostatné poranenia, ale najmä závažné poranenie lebečného a tvárového skeletu sprevádzané s krvácaním do dutiny lebečnej pod mozgové obaly, pomliaždenie mozgu a krvácanie do komorového systému mozgu. V polohe ležmo mohol by poškodený veľmi dobre opakovane kopaný do oblasti hlavy a tvári, ako aj trupu, pričom vznikli všetky závažné poranenia hlavy, skeletu lebky, tvárového skeletu mozgu. Podľa charakteru povrchových poranení hlavy a tváre prichádzajú do úvahy aj údery hlavou poškodeného o plochý, tvrdý povrch vozovky. Druhá fáza pri vyššie uvedenom modeli priebehu útoku ustálenom podľa zistených okolností a výpovedí svedkov mal rozhodujúci význam pri vzniku závažnejších poranení poškodeného I. H., ktoré v konečnom dôsledku prostredníctvom svojich komplikácií viedli k jeho smrti. Je možné ustáliť, že poškodený bezprostredne po poranení hlavy a mozgu stratil vedomie, ktoré až do momentu smrti už viac nenadobudol. V ďalšom znalec poukázal na to, že pri zohľadnení svedeckých výpovedí teda pri zodpovedaní základnej otázky je možné ustáliť, že ak ide o útok dvoch páchatelov po sebe, čo jednoznačne svedecké výpovede favorizujú a ak prvý páchatel v poradí použil proti poškodenému len jeden úder päšťou, po ktorom poškodený spadol a vzápätí vstal potom je zrejmé, že až následne vznikli rozsiahle poranenia hlavy, lebečných pokrývok, skeletu lebky, tváre, mozgových obalov a mozgu.

Ak by totiž poškodený H. utrpel závažné poranenie hlavy, lebečného skeletu a mozgu, ktorej by napadlo viedlo k jeho smrti, už v prvej fáze útoku po jedinom udere päšťou čo je krajne nepravdepodobné, potom by bolo nemožné, že by prakticky okamžite vstal a pohyboval sa. Takýto priebeh skutku je krajne nepravdepodobné.

Zo súdno-lekárskej a traumatologickej praxe vyplýva, že švihové prudké kopy do hlavy aj mäkkou obuvou ako sú tenisky, botasky, mäkké poltopánky a pod., môžu viesť k vzniku zlomeniny lebečného skeletu, ako aj skeletu tváre. Znalec sa vyjadril aj k otázke alkoholu a poukázal na to, že stav ovplyvnenia alkoholom poškodeného nemal podľa názoru znalcov žiaden rozhodujúci vplyv na vznik poranení poškodeného I. H..

Na základe takto doplneného dokazovania na hlavnom pojednávaní okresný súd dospel k záveru, že konanie obžalovaného M. T. vzhľadom na mieru svojho zavinenia naplnilo zákonné znaky zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 písm.b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/ Trestného zákona a § 127 odsek 3 Trestného zákona ako i prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20, § 364 odsek 1 písm.a/, odsek 2 písm.c/ Trestného zákona. Mal za to, že z doplneného dokazovania vyplynulo, že úmyslom obžalovaného M. T. bolo s poukazom na mieru jeho zavinenia pri tomto skutku spôsobiť chránenej osobe vyššieho veku ťažkú ujmu na zdraví. Tento záver okresný súd oprel i o ďalšie okolnosti prípadu najmä na to, že skutku sa dopustil za vyhrotenej situácie potom, ako spáchali so spoluobžalovaným U. rasovo motivovaný trestný čin v skupine osôb spolu s osobami mladšími ako 18 rokov, ktorý ako prvý zaútočil na osobu vyššieho veku poškodeného I. H., pričom ostatní účastníci tohto skutku sa prizerali. Pokiaľ však išlo o konanie obžalovaného M. U. mal za to, že jeho vina výsledkami aj doplneného dokazovania bola jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná.

S takýmto stanoviskom okresného súdu však možno súhlasiť len čiastočne a to pokiaľ ide o ustálenie skutkového stavu a právneho posúdenia konania ohľadom obžalovaného M. U., kde aj krajský súd dospel k záveru, že vina obžalovaného M. U. tak, ako ju ustálil okresný súd, bola jednoznačne výsledkami vykonaného dokazovania preukázaná, pričom táto ani nie je odvolaním napádaná. Rozsudok okresného súdu preto v tomto smere krajský súd považoval za správny a zákonný.

Na rozdiel od okresného súdu však krajský súd pokiaľ ide o konanie obžalovaného M. T. sa diametrálne rozchádza s názorom I. stupňového súdu nakoľko má za to, že výsledky vykonaného dokazovania, najmä doplneného znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva, jednoznačne vylúčili vinu obžalovaného M. T. v tomto skutku. Konštatovanie okresného súdu, že z doplneného dokazovania vyplynulo, že úmyslom obžalovaného M. T. bolo s poukazom na mieru jeho zavinenia v tomto skutku spôsobiť chránenej osobe vyššieho veku ťažkú ujmu na zdraví je pochybné a je v úplnom rozpore práve so závermi znaleckého dokazovania. V tomto smere krajský súd poukazuje na závery znaleckého dokazovania ohľadom konania obžalovaného M. T. označovaného ako prvého útočníka, že po jeho útoku poškodený mohol spadnúť na povrch vozovky a je možné pripustiť, že sa aj mohol postaviť, pretože by nešlo o poranenia, ktoré by mohlo ohroziť či zmeniť vedomie poškodeného alebo jeho základné životné funkcie. Znalci zdôraznili, že ak by totiž poškodený utrpel závažné poranenia hlavy, lebečného skeletu a mozgu, ktoré by napokon viedlo k jeho smrti už pri prvej fáze útoku a to po jedinom údere päšťou, čo je krajne nepravdepodobné potom by bolo nemožné, že by prakticky okamžite vstal, pohyboval sa. Takýto priebeh skutku je krajne nepravdepodobný. Je teda zrejmé, že konaním prvého páchatela v poradí, mohlo vzniknúť jedno poranenie a to napríklad krvný výron na vonkajšej ploche pravého ramena, čo by zodpovedalo aj výpovedi svedkov ako i samotného obžalovaného. Tieto závery znaleckého posudku podľa názoru krajského súdu plne vyvracajú tvrdenia okresného súdu ohľadom konania obžalovaného M. T., a je z nich nepochybne zrejmé, že obžalovaný T. svojim konaním nenaplnil zákonné znaky trestného činu tak, ako ich ustálil I. stupňový súd.

Čo však krajský súd považoval za preukázané ohľadom obžalovaného M. T. je, že tento ako prvý zaútočil na poškodeného I. H. a to na mieste ktoré je verejne prístupné, kde má prístup široký okruh ľudí individuálne neurčitých, pričom skutok spáchal v prítomnosti osôb mladších ako 18 rokov, čím i podľa názoru krajského súdu naplnil všetky zákonné znaky prečinu výtržníctva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm.a/, odsek 2 písm.c/ Trestného zákona.

Na základe týchto skutočností preto krajský súd ohľadom obžalovaného M. T. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V súvislosti s touto skutočnosťou bude preto potrebné, aby okresný súd v novom konaní, vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, vypustil ohľadom obžalovaného M. T. právnu kvalifikáciu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1, odsek 2 písm.b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/ Trestného zákona a § 127 odsek 3 Trestného zákona a uznal obžalovaného vinným len z prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20, § 364 odsek 1, odsek 2 písm.c/ Trestného zákona a uložil obžalovanému úhrnný trest vzhľadom na právoplatne uznanú vinu zo zločinu podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 424 odsek 1, odsek 3 písm.b/ Trestného zákona a z prečinu výtržníctva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm.a/, písm.d/ Trestného zákona za striktného dodržania všetkých zásad pre ukladanie trestov.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného H. U. je nepochybne, že tento odvolanie podal čo do výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, preto krajský súd obmedzil svoju prieskumnú povinnosť len na tieto výroky pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je len čiastočne dôvodné a to pokiaľ namieta zaradenie do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o rozhodovanie Okresného súdu o výbere druhu trestu a jeho výmery je potrebné uviesť, že Okresný súd dôsledne rešpektoval všetky zásady pre ukladanie trestu a to v zmysle § 34 odsek 1 a § 34 odsek 4 Trestného zákona pričom dôsledne bral do úvahy spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku ako i prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery ako i možnosť jeho nápravy.

Pokiaľ obžalovaný v dôvodoch odvolania poukazuje na to, že okresný súd nevzal do úvahy dve poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm.j/ a písm.l/ Trestného zákona a to v tej podobe, že obžalovaný H. U. viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a že sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval, je potrebné uviesť, že ani krajský súd túto námietku neakceptoval pretože sa plne stotožnil s názorom I. stupňového súdu v tom smere, že v danom prípade neboli zistené žiadne poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 Trestného zákona ani prítiažujúce okolnosti v zmysle § 37 Trestného zákona. Je totiž potrebné dať za pravdu I. stupňovému súdu v tom, že nebolo možné zohľadniť čiastočné priznanie skutku urobeného obžalovaným účelovo a to pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov spojené len s veľmi formálne predneseným ospravedlnením sa na hlavnom pojednávaní, nakoľko pre uznanie

tejto poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm./ Trestného zákona je potrebný trestný čin úprimne oľutovať, čo však v danom prípade zo strany obžalovaného nebolo splnené. Rovnako okresný súd postupoval správne v súlade s ustanovením § 41 odsek 1 Trestného zákona ako i ustanovením § 41 odsek 2 Trestného zákona, keď obžalovanému v zmysle vyššie uvedených ustanovení ukladal úhrnný trest odňatia slobody, nakoľko tento odsudzoval za dva alebo viac trestných činov z ktorých aspoň jeden je zločinom spáchaný dvoma alebo viacerými skutkami, pričom v danom prípade bolo potrebné zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody u obžalovaného z nich najprísnejšie trestného a to o jednu tretinu. Správne preto okresný súd vychádzal u obžalovaného H. U. zo zákonnej trestnej sadzby uvedenej v § 147 odsek 2 Trestného zákona, ktorá je 9 rokov až 12 rokov, ktorú upravil v súlade s ustanovením § 41 odsek 2 Trestného zákona na 9 rokov až 16 rokov v rámci ktorej sadzby potom obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov. Tento trest podľa názoru krajského súdu je trestom primeraným, zákonným a trestom spravodlivým.

Na rozdiel od okresného súdu však krajský súd dospel k záveru, že zaradenie obžalovaného na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia v zmysle § 48 odsek 4 Trestného zákona je v rozpore so zákonom.

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd postupoval v zmysle § 48 odsek 4 Trestného zákona a zaradil obžalovaného H. U. na výkon trestu do nápravnovúchovnej skupiny s maximálnym stupňom stráženia pričom poukázal na vysoký stupeň narušenia obžalovaného, ako aj závažnosť trestných činov ktorých sa dopustil s nenapraviteľným následkom v podobe smrti poškodeného, ktoré skutočnosti viedli okresný súd k tomu, že náprava páchatel'a bude lepšie zabezpečená resp. zaručená v najprísnejšej nápravnovúchovnej skupine.

Takéto tvrdenia okresného súdu však nemajú vo vykonanom dokazovaní svoje opodstatnenie a sú založené len na konštatovaní bez náležitého podloženia konkrétnymi skutočnosťami. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že obžalovaný H. U. bol odsúdený za zločin zabitia podľa § 147 odsek 1, odsek 2 písm.a/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/ Trestného zákona a § 127 odsek 3 Trestného zákona, kde závažný následok v podobe smrti poškodeného vznikol nedbalostným konaním, teda je zrejmé že ide o skutok, ktorý svojou závažnosťou v zmysle zákona patrí do kategórie skutkov za odsúdenie ktorých sú páchatelia spravidla zaradovaní do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. I podľa názoru krajského súdu ustanovenie § 48 odsek 4 Trestného zákona presne vymedzuje kedy nemožno páchatel'a zaradiť do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, hoci skutok, za ktorý bol obžalovaný odsúdený, jednoznačne do tejto kategórie nepatrí. V ďalšom okresný súd konštatuje vysoký stupeň narušenia obžalovaného, avšak z dôvodov napadnutého rozsudku nie je zrejmé v čom vidí vysoký stupeň narušenia obžalovaného, ktorý doposiaľ nebol súdne trestaný, bol zapojený do riadneho pracovného procesu a má vytvorené dobré rodinné zázemie, čo je v zrejmom rozpore s tvrdením okresného súdu o vysokej miere narušenia obžalovaného. Samotný charakter trestnej činnosti, motív a okolnosti spáchania skutku, sú zvýraznené práve vo výške uloženého trestu a tieto nemôžu samy o sebe slúžiť k vysloveniu záveru o vysokej miere narušenia páchatel'a. Z vyššie uvedených dôvodov preto krajský súd považoval zaradenie obžalovaného H. U. do nápravnovúchovnej skupiny s maximálnym stupňom stráženia za nezákonné, a preto zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám obžalovaného zaradil podľa § 48 odsek 2 písm.a/ Trestného zákona do nápravnovúchovnej skupiny s minimálnym stupňom stráženia. Pokiaľ ide o trest, tento krajský súd prevzal bez zmeny z prvostupňového rozsudku, vzhľadom na jeho správnosť a zákonnosť tak, ako je hore uvedené.

Ostatné výroky napadnutého rozsudku ponechal krajský súd nezmenené.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.